

Pan František Havel - scénář k rozhlasové reportáži

Zpracovali :

Klaudie Prendká, Tereza Šmatláková, Petr Simonides, Dominik Tůma ze ZŠ Příbram VII, Bratří Čapků 279, pod vedením paní učitelky Marcely Fedorové

Je středa 6. prosince 2017 a my navštívíme pamětníka v příbramském Domově seniorů na Březových Horách. Budova tohoto domova je velmi pěkná.

Uvítala nás paní správčová a uvedla do společenské místnosti. Čekali jsme a po chvíli zdravotní sestra přivezla na kolečkovém křesle pana Havla, staršího, usměvavého pána. Po vzájemném představení jsme si začali povídat.

Pan František Havel se narodil 5. 10. 1930 v Praze. Dětství prožil v Ruzyni. Tam také chodil do školy a se svými kamarády a spolužáky prožíval různá dobrodružství, vždyť v blízkosti se nachází letiště. Ve třetí třídě prožil pan Havel zkušenost, která se mu silně vryla do paměti. Jeho spolužáka odvedli němečtí vojáci přímo ze školy a ten se zpět už nevrátil. A to jen proto, že byl Žid. Protože v době 2. světové války byla nouze opravdu téměř o všechno, tatínek ale i malý František dělali věci, které by jindy a za jiných okolností určitě neudělali. Malý František například chodil tajně na letiště a odčerpával zbytky pohonných hmot z letadel, které pak rodina směnila za jiné předměty. Tatínek vykládal zboží pro firmu Bananas, která vozila například ovoce.

*****

To vozili pro wermacht pro Němce, no a táta, jako každej jinej, něco ukrad, něco se rozbilo nějaká bedna. My jsme třeba mandarinku nesměli jíst venku, to se muselo jíst doma, aby to nikdo neviděl. Protože jinak by tátu vyhodili.

*****

Po válce se pan František stal členem Svazu mládeže. V únoru 1948 byl na výměnném pobytu v Rakousku. Když se vrátil domů, byl vyšetřován, zda v době svého pobytu nenavázal styky s lidmi ze západních zemí. Netušil, že tahle zkušenost ovlivní část jeho dalšího života. I z tohoto důvodu se vyučil leteckým mechanikem – motorářem, přestože jeho snem bylo být vojákem. To se povedlo až po delším čase.

*****

Zkoušky jsem vždycky udělal, ale vždycky mi napsali pro velký počet, že mě nepřijmuli a pravý důvod byl, že v roce 48 jako funkcionář svazu mládeže jsem byl poslaný na výměnu zkušeností do Rakouska. To přišlo do záznamu a celý život se to táhlo se mnou.

*****

I přesto se pan Havel vojákem z povolání stal. Znamenalo to však hodně času stráveného mimo domov. Od roku 1971 do roku 1981 sloužil v Litoměřicích, kde získal hodnost kapitána. V té době studoval i v Moskvě. Pak byl převelen do Příbrami, kde měl závažnou dopravní nehodu, ze které se zotavoval asi sedm měsíců. Následně byl převelen do Tábora a nakonec do Plzně, kde pracoval až do dovršení důchodového věku.

Naše návštěva u pana Havla končí. Je unavený, ale doufáme, že naše návštěva ho příliš nevyčerpala. Moc děkujeme za informace, které nám poskytli. Během jeho vyprávění jsme si uvědomili různé souvislosti, které se týkají období 2. světové války i období socialistického režimu v naší vlasti.

A za to mu děkujeme.